
Szepesi Attila

DULLE GRIET

Bruegel görbe ecsetjén
született ez a rút
boszorka egy vak estén,
mikor csillag se fut
a mennybolton – hegy-völgyet
nyirkos homály terít.
Végigtrappol az utcán
a loncsos Dulle Griet.

Volt pedig begyes csitri
e torzonborz banya,
de elérte a vénség,
a rontás mákonya:
nem poszogó szipirtyó,
körtemellű leány.
Bezzeg most csupa mély seb
élte alkonyán.

Szédül háromfelé, bár
se ide, se oda:
rikácsol eszelősen,
ahogy csörtet tova.
Ajtón, ablakon zörget,
ebekre vicsorít.
Mindenki tudja, ő az,
a loncsos Dulle Griet.

Szeme két üszkös barlang,
csonkok a fogai.
Akivel szembefordul,
félőn kitér neki.
Kigyózó láng a nyelve,
két tőr a könyöke.
Vállán elkoszlott ringy-rongy
szálló köpönyege.

Körötte árnyak nyúlnak,
rémek szöknek elő.
Ebcsontok, kövek, rönkfák:
mind elevenedő
szörnyként rőfög és kaffog
tűnő lépte után.
Gyúlik rontó sereggé
a szipirtyó nyomán.

Balkáni, rusnya néember,
nyála-csorgó ageb.
Hallik, zörög a csontja
a múmiamaszk megett.
Motyorászik, sikongat,
már emberszava sincs.
Arca rothadt gyümölcs,
orra hegyén bibircs.

Mindenhová bekukkant,
bár se ösveny, se út.
Elér, hiába bújnal,
e szoknyás Belzebub.
Szemét rád veti bandzsán,
ajka rád csücsörít.
Apolgat, megölelget
a loncsos Dulle Griet.

ZÖRÖG A MÁKGUBÓ

(Az öreg Babits)

Bolondnak lenni volna jó.
Távollétében elítéltnek,
aki kószálva füttyörészget.

Csillámló szentjánosbogárnak.
(Csöpp animula, földi féreg
világít a vak éjszakának.)

Régésznek, aki a rogyott
rögökre üdvözülten térdel,
s egy-egy csontra rámosolyog.

Részeg zenésznek, aki póre
hangszerét bandzsán püföli,
bár se húrja már, se ütője.

Szörnyeket nem álmodni többé.
Nem veszkódni talmi rímekkel.
Kujtorogni kóbor ebekkel

rongy csavargóként, aki pállott
képpel lódul a vakvilágnak.
Se sorsa már, se arca nincsen,

szakállát belepi a hó.
Neki zizegnek fönns az ágak.
Neki zörög a mákgubó.

CÍM NÉLKÜL

Esteledik fáknban, vizekben.
Közel a véglények kora.
Hiába bűvészek a bölcsek
és trükkös a genetika.

Ahogy Bosch baljós vásznain
a sorsukat csereberéllők,
mind kunkorgó férgek leszünk,
egészen se holtak, se élők.

Ráolvasás csak minden ábránd,
idézhets csábos holnapot.
Kóklermutatványok hiába,
újság- s közgazdajóslatok.

Sivatag, mocsok, banditizmus,
a történelem csupa seb.
A föld mérgekkel megtelik.
Az égbolt egyre üresebb.

Tudod, nincs hová menekülnél,
és nincsen, amit menekíts.
Aki látott, a szeme két lyuk.
Aki szólhatna, nyelve sincs.